

Malíř Johann Hiebel (1679/1681 – 1755), původem ze Švábska byl jedním z řady umělců cizího původu, kteří se trvale usadili v Čechách a významně zasáhli do vývoje českého barokního umění. Když koncem roku 1707 dorazil do Prahy, s pověstí malíře fresek školeného u slavného Andrea Pozza, objevil se možno říci v pravou chvíli na pravém místě. Zanedlouho začal pracovat pro nejvýznamnější stavebníky v Čechách, především pro řád Tovaryšstva Ježíšova české provincie, pro jehož kostely, kaple a knihovnu namaloval své nejvýznamnější fresky, vydal své nejlepší schopnosti.

Svou první velkou a neobyčejně zdařilou zakázkou fresek pro kostel sv.

Klimenta v Praze (1714 - 1715) si získal vysoké renomé a navázal s jezuitou české provincie dlouhodobě užší vztahy. Následně pro ně realizoval další zakázky, které patří k jeho vrcholným opusům - fresky v řádovém kostele v Klatovech (1716), opět v pražském Klementinu – Kongregační kapli Zvěstování P. Marii (1723) a sál knihovny (1724), a nakonec i ve slezské Svídnici – kaple Beatissimae Virginis in Sole (1726) farního kostela JS. Dalším ohniskem Hiebelovy tvorby se stal klášterní kostel premonstrátek v Doksanech kde v letech 1720 -1721, 1729 – 1732 namaloval rozsáhlý mariologicko-christologický cyklus fresek. V roce 1722 byl dokonce angažován bádenskou markraběnkou k výzdobě dvorního kostela sv.

Kříže ve vzdáleném Rastattu. Jeho nejplodnější období malíře fresek lze vymezit pouhými dvanácti lety velmi

intenzivní práce. Tehdy však realizoval sedm významných, namnoze rozsáhlých zakázek, z nichž více jak polovinu lze řadit k nejdůležitějším projevům české

barokní freskové malby. Hiebelovou předností byl smysl pro součinnost fresky s daným prostorem, jenž u něho objednatelé oceňovali. Jeho fresky také vždy

dotvářejí architektonické realizace prvořadého významu. Ačkoli je Johann Hiebel pravidelně připomínán již v edicích starší umělecké

historiografie, monografické zpracování jeho díla v odborné literatuře dosud chybělo.